

Anne Lise Marstrand-Jørgensen

HILDEGARD I.

**Fordította:
Soós Anita**

*If it be your will, that I speak no more
And my voice be still, as it was before.
I will speak no more, I shall abide until
I am spoken for, if it be your will.*

Leonard Cohen¹

I.

Német-római Császárság,
Bermersheim
1098–1106

NEM BÍROM.
De igen.
Rettenetesen fáj.
Mindjárt vége.
Rosszul csinálom.
Dehogy, hiszen már annyiszor
végigcsináltad.

LÁNY, DE NAGYON KICSI. A szeme csuk-
va. Ernyedtsápadterőtlenülveszialeve-
gőt. Lógassátok fejjel lefelé, és paskoljá-
tok meg, hogy felsírjon, úgy.

1

*Német-római Császárság,
Bermersheim, 1098. július 2.*

FÉNY. FÁJDALOM.
A fájdalom a fényel együtt született.

MENNYEZET. MÉG NINCS is mennye-
zet. Szavak. Nincsenek szavak. Test:
nem létezik. Tér, fény, tűzhely melege:
nem létezik. Egy nyöszörgő, reszkető,
minden irányba izzó, vörösen sugárzó
hang, egy levegőbe hasító, valameny-

nyi idegen tárgyba, ágyba, asztalba, ablakrésbe beleütköző hang, fehérség. Mindenütt fehérség.

A NAPPÉNY BEHATOL AZ ANYAG és a kőpárkány közötti résen; borotvapenge, amely formára vágja a világot, hogy csak a hang erősödik és gyengül, míg végül a fény átadja helyét az izzó csíkoknak, mint amikor a csecsemő még magzat volt, és nem tudta, hogy más is létezik, mint a sós víz vagy a fejletlen tüdő; fogalma sem volt a kontrasztokról meg az átmenetekről, csak vörös, csak fekete, vörös és fekete. Ugyanaz a gyengéd fény, de már nem ad biztonságot, mert a hártya vékonyabb, vékony és lyukacsos, csitt! Hiszen ez a szemhéjad, kinyitod, lehunyod, nincs mitől félni.

MELEG MARKOLÁS A TARKÓNÁL, a levegő nedvesen csapódik az arcba, félelem a kőpadlótól meg az ürességtől. Egy fénykarika növekszik a kicsi előtt, közelebb lendül, a fényben ott gubbaszt a csend, az újszülött megpróbál fókuszálni, már-már megragadja a fényt, ám az nedves, izzó koszorúként árad szét. Hadonászó karok, a fej lefelé húz, nem ereszthetik el, ezt tudja, bár eddig még nem kellett amiatt aggódnia, hogy leesik; korábban lebegett, úszott, síkos volt, és senki sem érintette.

2

– HÍVJÁTOK A HÁZ URÁT, KERESZTELJE MEG, MERT NEM FOG SOKÁIG ÉLNI.

Mechthildnek, a ház úrnőjének fülét nem kerülik el a szavak, mégsem hallja őket. Sógornője, Ursula von Sponheim türelmetlenül

az ajtóhoz lép, nem várja meg, hogy a nehéz felfogású szolgálólány reagáljon. Az ajtót nyitva hagyja, az alsószoknyáját felemeli, és végigtrappol a folyosón. Kristin, a lánya, aki anyjával és kíséretével előző este érkezett, megpaskolja Mechthild arcát, kerek képe elmosódik az asszony szeme előtt, mint egy sáros pocsolya.

– Megha... – suttogja Mechthild, miközben fel akar ülni, ám az altestébe és a hátába izzó vasként hasít az éles fájdalom, és ismét fekvésre kényszeríti.

Kristin megrázza a fejét, sötét szemfoltok úsznak körbe-körbe a pocsolójában, meggyipiros szája, amely mozog ugyan, de néma. Ez élete első szülése, tulajdonképpen azért van jelen, hogy felkészüljön a rá váró megpróbáltatásokra; kora tavasszal ment férjhez, és mivel termékeny, mint a család többi tagja, már teherbe is esett.

Mechthildet hidegen hagyja, mit akar mondani, annyit azonban megért, hogy a gyermek életben van. A fiatalasszony szakadatlanul suttog, pedig tisztában van vele, hogy szavai nem jutnak el az anyához, aki felpuffadt, forró testtel fekszik az ágyban. Fogalma sincs, hogyan került a szülőszékről a fekhelyére, de a több rétegnyi finom lepedőn fekszik, amelyet valaki gondosan betűrt a szalmazsák alá. A gyermekágyas szobát betölti a padlóra hintett friss szalma illata, amely fenyő, füstösen égő tűzifa, izzadság, szülést kísérő édes-keserű vér és test szagával keveredik.

Tombol a nyár, emberemlékezet óta nem volt ekkora forróság; lehetetlen megmondani, hol van melegebb: az udvaron vagy a ház vaskos falai között. A tűzhelyen izzik a parázs, és forrásban tartja az üst vizét, a falak mentén ölbe tett kézzel, fénylő képpel ücsörögnek az asszonyok. Már reggel óta ott gubbasztanak, még szentmisén sem voltak, pedig vasárnap van, és most már alkonyodik. Kristin némán

imádkozik Mechthildért, az újszülöttért, önmagáért és a még meg nem született gyermekért, aki egész nap nem mocorgott, mintha érezné, hogy egy szakadék szélén táncolnak. Ha Mechthild vagy a kicsi meghal, az eseményeket mindenképpen rossz előjelnek fogja tekinteni a saját szülése és a meg nem született gyermek számára, így most rettegeve kapkod levegő után.

Hildebert léptei mély, lassú dalként dacolnak Ursula sietős tipegésével. Mechthild képtelen nyitva tartani a szemét, a terhesség megérőltető volt, a szülés pedig nagyon elhúzódott, főként azt figyelembe véve, hogy ez már a tizedik gyermeke. Roricus, Clementia, Drutwin, Benedikta, Irmengard, Odilia, Hugo. No meg az ikerfiúk, akik nem érték meg, hogy megkereszteljék őket. Összekulcsolja a kezét a takaró alatt. Még egyszer nem történhet meg, több gyermeklélek nem bolyonghat a paradicsom kapuján kívül a sátán szabad prédájaként. Tiltakozni akar: úgy tartják, ha férfi érkezik a szülésre, valakinek meg kell halnia, de a torkát szorító szárazság megfojtja a szavakat. Ha ő hal meg, boldogulni fog az utolsó kenet nélkül is, hiszen a héten, mielőtt a fájások elkezdődtek, már gyónt Cedric atyánál. A megkereszteletlen gyermek azonban a démonoknak vetett konc. Rajta mit sem segít, hogy Ursula szentek ereklyéit dugdosta a lepedők közé, és az ablakréseket úgy elsötétítette, hogy csupán egyetlen makacs fénysugár hatolhat be rajtuk. Nyöszörögve, a torkát köszörülve megragadja Kristin kezét, aki lélekben messze jár, miközben csitítgatja.

– Él még? – A kérdésre senki sem felel.

A keresztelés szövegét mormoló Hildebert hangjára figyel, a névre vár, semmiben sem egyeztek meg előre; a gyermeknek minden bizonnyal erőt sugárzó keresztnévre van szüksége, és Mechthild reménykedik, hogy a férje nem feledkezik meg a szentekről.

– Hívjátok Margarethának. – Suttogó szavait csak Kristin hallja, ám ő üres tekintettel mered rá, miközben letörli a homlokát az öszszecsavart, langyos vízbe mártott ronggyal, amely elviselhetetlenül dörzsöli a bőrét.

– Hildegard – jelenti ki Hildebert kurtán.

Mechthildnek görcsbe rándul a gyomra, amikor arra gondol, hogy a kislánynak az apja után kapott, pogány névvel kell élnie. A férfi sosem kifogásolta felesége szilárd hitét, és azzal sem vádolhatja senki, hogy nem féli az Istent. Mechthild mégis érzi a férje szívébe fúródott szálkát, a sötétséget, amely szembogarából árad szét, valahányszor Cedric atyáról vagy az egyházzal szembeni kötelességeikről beszél neki. Hildebert ellenkezését senki sem tudja megérteni, még a felesége sem. A zavarodott, láztól forró asszonyt rémképek gyötrik, és miközben értelmé cserbenhagyja, engedi, hogy megjelenjen a sátán, és elhintse a békétlenség magvát kettejük között. A Margaretha mégiscsak jobb lett volna. A Hildegard harcias név, olyan, mint az összeütött kardok pengése, mint a vasalt kerekek csattogása az egyenetlen köveken, mint a tűz és a jég, amely sosem válhat eggyé.

HILDEBERT FELEMELI A MEZTELEN CSECSEMŐT, a gyermek nem tiltakozik, csak ernyedten lóg apja egyik karján. Ursula odanyújtja neki a tálat a felforralt vízzel. Pontosan követi a férfi mozdulatait, meg akar bizonyosodni róla, hogy minden úgy történik, ahogyan kell. Egy ilyen csenevész porontynak valószínűleg mindegy, gondolja, de ha meghal, még nagyobb szüksége van arra, hogy a keresztségben megtisztuljon az ősei bűneitől. Hildebert a gyermekkel a karján térdepel, nehézkes, mint egy medve, az ágy lábának támaszkodik, és nem néz az ágyban tisztátalanul fekvő Mechthildre. Hangosan imádkozik, az asszony

csak néhány szavát érti: *Pater Noster... sanctificetur... debitoribus... ne... tentationem.*

Az apa a fiatal Kristinnek nyújtja a szederjes színű, maszatos gyermeket, ő azonban képtelen felemelni a karját, hogy elvegye a csecsemőt; arckifejezése rettenetet és undort sugároz, így mered maga elé, amitől Hildebert arcát előnti a vér.

– Liba – sziszegi, mire Kristinnek könnybe lábad a szeme. Ursula kettejük közé furakszik, elveszi a kisdedet, majd továbbadja Agnesnek, az egyik parasztasszony lányának, akit dajkának fogadtak fel. Aztán egyetlen kézmozdulattal int Hildebertnek, hogy elmehet. Öccse egy pillanatig tétovázik, de tudja, hogy most már nincs helye a gyermekágyas szobában. Hiszen csak azért küldtek érte, nehogy az újszülöttet egy asszony keresztelje meg. Meggondolatlanul becsapja maga mögött a súlyos ajtót, amitől a gyermek összeressen. Kristin ostobán, szégyenkezve itatja az egereket, képtelen visszatartani a könnyeit, pedig tudja, hogy az anyja ki nem állhatja a nyavalygást. Érthető, hogy tart Hildeberttől, de arra, hogy nem merete megérinteni a kicsit, nincs bocsánat. Ursula most az egyszer úgy tesz, mintha ezt nem látná, és hagyja, hogy a lánya nyugodtan kibőgje magát. Ha az újszülött mégis meghal, jobb, ha a szerencsétlenség nem Kristin karjában történik. A balszerencse ugyanis megfertőzheti a születendő gyermeket, és semmi okuk rá, hogy még több örömet szerezzenek a sátánnak.

A kis Hildegard szemhéja nagy és fényes, ritkás haja a fejére tapad. Arcát és fülét is átlátszó pihék fedik, körmei pedig vékonyabbak és törékenyebbek, mint az időre született csecsemőknek általában. Nem egészséges, de él. Agnesnek meghagyják, hogy a bölcsőt ne állítsa a legsötétebb sarokba, ami más körülmények között a legjobb

lenne a gyermek szemének, hanem tegye közvetlenül a tűzhely elé, hogy a vér gyorsabban áramolhasson aprócska testében.

Ursula először megszorítja és megnyomkodja Mechthild hasát, meggyőződik róla, hogy semmi sem maradt odabent. Aztán leül a fal melletti padra. A környező nagybirtokokról érkezett asszonyok kis csoportja egész nap őrködött, és az eseményeket figyelte. Most hal-kan sutyorognak, és bár Ursula elismeri sógornője képességét, hogy még egy olyan unalmas helyen is sikerült maga köré gyűjtenie a legjóravalóbb embereket, mint Bermersheim, egyáltalán nincs kedve cseverészni. Nem tetszik neki, hogy hívatni kellett Hildebertet, még mielőtt a szolgálólányok eltakarították volna a véres fenyőgallyakat a szülőszék alól. Egy szülő asszony tisztátalansága veszélybe sodorhatja a férfiembert, ha pedig Hildebert odavész, Mechthild a gyermekeivel együtt kellemetlen helyzetbe kerülne, még ha biztosan akadna is valaki, aki a földjére meg a származására tekintettel feleségül venné. Ursula előveszi a horgolótűjét és a festetlen gyapjúfonalat, hogy ott folytassa a munkát, ahol a szülést megelőzően abba hagyta. Az asszonyok pusmogznak, Ursula tudja, hogy pihenéssel illik megszentelni a vasárnapot, de egy olyan napon, mint a mai, kivétel kell tenni. Ha az Úr úgy döntött, hogy Mechthildnek vasárnap kell szorongva és nagy fájdalmak közepette világra hoznia gyermekét, akkor biztosan amiatt sem neheztel majd, hogy ő kézimunkázik – az imádság ez alkalommal nem nyugtatja meg.

Ha jól meggondoljuk, Mechthild nem is olyan istenfélő – fut át a fújtató Ursula agyán. Azt sem rejtette véka alá, hogy hívatni akarta a falubeli javasasszonyt, ő azonban hallani sem akart ilyesmiről. Cedric atyának nem lenne ínyére a dolog, mondta, de Mechthild nem tágított. Mire Ursula emlékeztette, hogy az asszony az ikrek

születésekor is jelen volt, ez aztán kellően nyomós érvek bizonyult, hogy a sógornőjét elnémi. Ezek a javasasszonyok többet ártanak, mint használnak, ebben igazat adott a sponheimi apátnak. A kolostorokban ismerik a gyógynövények hatását meg a szaporodás misztériumát, és ha a tudósok vagy azok az asszonyok, akiknek a munkálkodását a püspök megáldotta, nem tudnak segíteni, akkor jobb, ha egyedül az imádság erejére hagyatkozunk. Ezenkívül maga is szült hat gyermeket, így nem mondható éppen tapasztalatlanak.

Az, hogy Hildebertnek kellett megkeresztelnie a gyermekét, nem volt a legjobb megoldás, de ha a kislány megéri, hamarosan bemezíthetik a keresztelőkút szenteltvizébe; egyébként sem emelt volna az esemény fényén, ha az alkalmatlan Cedric atya végzi a szertartást, akinek a beiktatásába az ő tökkelütött öccse beleegyezett. Bár Ursula tud hallgatni, azért még jól ismeri a pletykákat, és osztja a Bermersheimen kívül élő keresztények véleményét. Tisztában van azzal, hogy testvére együttműködési készsége a püspökkel a beiktatást illetően magasabb és bonyolultabb célokat szolgál, de jól ismeri Hildebert jellemhibáit is. Bár ugyanabban a keresztény családban nőttek fel, öccse valami sötét dacot dédelget a szívében, amelynek köszönhetően könnyen elhanyagolja az egyházzal kapcsolatos feladatokat. Cedric atya egy svábföldi templomban teljesített szolgálatot; amikor a Szentszék végre támadást indított a nős papok ellen; a püspök követelte, hogy vagy fosszák meg egyházi tisztségétől vagy érvényteleníttesse házasságát még gyermektelen feleségével. Cedric atya, aki nyilvánvalóan többre tartotta a test szükségleteit a szent misztériumoknál, egyszerűen megtagadta a püspök utasításainak teljesítését. Ezért megfosztották attól a kiváltságtól, hogy szentmisét celebrálhasson, ám nem sokkal ezután Isten a feleségét választotta

eszközül, hogy megbüntesse, és amikor az asszony váratlanul elhalálozott, egy csapásra minden megváltozott. A püspök azt állította, hogy az atya megbánta bűnét, és szerette volna visszahelyezni hivatalába, ám a falubeliek – érthető okokból – nem fogadták kitörő lelkesedéssel a hírt, felettesének tehát ki kellett találnia valamit, ha nem akarta elveszíteni a tekintélyét.

Ursula kinyújtja a nyakát, amikor a kicsi erőtlenül nyöszörögni kezd, de Agnes rögtön az újszülött mellett terem. A bölcsőt ringatja, miközben az elcsöndesedő, szorosan bepólyált csecsemőt bámulja. Csak akkor foglalja el ismét a helyét a tűzhely melletti padon, amikor Ursula egy biccentéssel jelt ad, hogy leülhet; aztán félig tátott szájjal mered maga elé.

Ursula megpróbál a kézimunkájára összpontosítani, de észreveszi, hogy néhány sorral korábban több hibát is vétett, ezért jókora darabot vissza kell fejtenie. Hildebert jár az eszében, egyszerűen nem tudja kiverni a fejéből. Kétség sem férhet hozzá, hogy öccse tisztességesen bánik a falubeliekkel meg a háztartásában dolgozókkal, és hűséges a sponheimi herceghez is, akinek azóta áll a szolgálatában, hogy hétévesen beállt hozzá apródnak. Ha valaki azzal vádolná, hogy nem törődik a lovaival, azonnal kardot rántana, de amikor a Cedric atyáról szóló szöveg jut a fülébe, csak vállat von. Nem éppen okos viselkedés, véli Ursula, nem könnyű megbocsátani neki. Ám ha szóba hozza mindezt, a testvére csak nevet, vagy köntörfalazás nélkül kijelenti, hogy nincs kedve ilyesmiről társalogni vele. A földi élet rövid, és ha nem lehetünk biztosak abban, hogy a pap majd megkönnyíti az átlépést az örök életbe, akkor semmi szükség rá.

Kristin már nem itatja az egereket Hildebert dühe miatt. A szülőszobára csend borul, csak Mechthild nehézkes lélegzését hallani, meg

az anyag suhogását, amikor egyik-másik asszony megmozdul. Egy lomha, hízott légy nyaktörő mutatóványokat végez Kristin arca előtt. Amikor a fiatalasszony odacsap, az apró élőlény rögtön a földre zuhan, a forróságtól elnehezülten, álmatagon. A fiatalasszony a lábával összetiporja, aztán követi anyja példáját a kézimunkázásban, és az öltögetéstől megnyugszik. Egyenes háttal ül, tekintete a hímzőfonalra szegeződik. Ágyneműt varr az elsőszülöttjének, kihímezi, minden öltésre külön gondot fordít, és valahányszor a tűt az anyag színébe szúrja, néma *Avét* imádkozik, aztán ugyanilyen némán *Máriát* mond, miközben a tűt a visszáján vezeti. Mechthild néni szülése még mindig a hatása alatt tartja, de gondosan ügyel rá, hogy semmit se vegyenek észre rajta. Ennek ellenére úgy érzi, hogy minden asszony szeme rá szegeződik, és arcát még jobban előnti a forróság. A tű kicsúszik nyirkos ujjai közül, a verejtékcseppek a kendője szélétől végiggördülnek a halántékán, le a nyakán, egészen a kulcscsontjáig. A gyermek csendben fekszik a bölcsőben, Mechthild nyöszörög, amikor lángoló arcát lemossák. Kristin többször is áthúzza a szálát a tű fokán, és folytatja a virágkoszorú hímzését. Időnként a nagynénjére sandít, aki most selyempárnahegyek között trónol az ágyban. Kristin alig ismert rá, amikor előző nap fogadta őket. Hatalmas volt és alaktalan, szemgolyója eltűnt a keskeny résben, ujjai pedig úgy meredeztek a kezén, mintha sült kolbászok lennének. Egyfajta gyermekágyi betegségben szenved, magyarázták neki, amely még most sem múlt el. Ha nem tudnánk, hogy megszült, azt hihetnénk, még mindig viselős.

Kristin hallotta a szolgálólányok pusmogását, miszerint azok az asszonyok fúvódnak fel ennyire, akik félnek a szüléstől, ezért nem akarnak megválni a babától; de nem tudja, mit is higgyen. Ha jól értette, a kicsi idő előtt jött a világra. Úgy tervezték, hogy elég idejük

lesz berendezkedni Mechthildnél, mielőtt megindulna a szülés, erre csak egyetlen éjszakát töltöttek a házban, máris elő kellett készíteniük a gyermekágyas szobát. Saját félelme eddig a napig nem volt nagyobb, mint hogy varrogatással és a mindennapos munkálkodással úrrá tudjon lenni rajta, most azonban levegő után kapkod és szédül, szendergő nagynénje alakja pedig összemosódik az idevezető úton látott, elhullott ló képével. Az állat felfúvódott hassal és égre emelt, kifordult szemmel hevert az árok szélén, közvetlenül Mechthild és Hildebert tanyájának fala előtt. A tetemet zümmögő légycsapatok döngték körül, és úgy búzlótt, hogy a lánynak majd felfordult tőle a gyomra.

Mechthild alszik, a nap már rég lebukott a horizont alá, amikor felébred. A vér megalvad, és az erő visszatér. Képtelen a szükséges ideig tartóztatni a gyermekeit, ahogy megszülni sem képes őket rendesen. Az Úr ennek ellenére már hét élve született utóddal áldotta meg. Meg most ezzel a kis vakarccsal, akinek be kell bizonyítania, hogy igenis ér valamit.

Mechthild a tehéntej édes illatára tér magához, és a hasához kap. Agnes langyos tejben fürösztli a kicsit, szóval még életben van. Ursula némán, kezét a mellén összefonva áll a teknő mellett, de ez szemmel láthatóan nem zavarja Agnest, aki hatalmas, vízszínű szemével a gyermeket szemléli. A csecsemő meg sem nyikkan, amikor újra rongydarabokba csomagolják, és az anyját hirtelen elfogja a nyugalanság: az újszülött talán néma. A fájdalom alábbhagyott, Ursula ránéz, arcát mintha aranyló kovakőből faragták volna, tekintetét lehetetlen megfejteni.

– Meg fog... – Mechthild olyan jóslatokat és bizonyosságot vár, amelyet senki sem adhat neki. Ursula mégis kegyesen bölint. A he-

lyiség sötétbe burkolózik a háta mögött, a tűzhely lángjai izzó fényt vetnek a falakra, haja köré sugárkoszorút rajzolnak, amitől egy angyalra hasonlít. Fáradt, idős angyalra, akinek nincs hófehér ruhája és aranyló glóriája. Mechthild feltápáskodik az ágyban. A szép, hímzett takarót már a paplanjára terítették, így hamarosan látogatókat is fogadhat. Ez jó jel.

– NÉZZÉTEK, SZOPIK! – Mechthild nevet, bár ettől fájdalom hasít az ölébe. Lehet, hogy a kicsinek csak időre volt szüksége, hogy magához térjen. Nem szopik mohón, és hamar elfárad, sebaj, akkor majd gyakrabban a mellére teszi. Titokban örül, hogy senki sem meri figyelmeztetni, hogy a kicsinek árt, ha felpuffadt, lüktető testéből veszi magához táplálékát. Ha Isten is úgy akarja, ez a gyermek lesz az utolsó, és a tejjel minden jó tulajdonságát át akarja adni neki. Hallotta, hogy a nemesi születésű asszonyok egyszerű parasztlányokra bízzák a szoptatást, de ő a gondolattól is undorodott, hogy így összekeverik az előkelőt az alacsony sorból származóval.

Ezután a gyerek még sápadtabb, mint korábban, viaszbőre van, szemét a pupillák körül véraláfutások csúfítják. Remeg és reszket, Agnest elküldik gyapjútakaróért, hogy ráteríthessék. Mechthild eszik néhány kanállal a levesből, amelyet Kristin emel az ajkához, mert neki nincs ereje az evőeszközt tartani. Unokahúga segít neki, de Mechthild meglöki a kezét, és a leves Kristin ruhaujjára folyik. Ursula visszazavarja lányát a kézimunkához, és átveszi az etetést. Nem érti, mi kivetnivalót talál sógornője és Hildebert is a csendes Kristinben, ellenérzésüknek valószínűleg a hangulatingadozásuk lehet az oka, hiszen szegény teremtés a légynek sem árt.

Hildebort annak idején kerek arcáért és gömbölyded testéért választotta Mechthildet. A lány apja parasztgazda volt, de nem adott vele különösebb hozományt. Ursula örült ennek, hiszen öccse így minden további nélkül elhagyhatta, ha kiderült volna róla, hogy meddő. Gyermekáldásban nem volt hiány, de Hildebort bárdolatlan feleséget kapott, aki évről évre egyre harciasabbá vált, igaz, kardoskodását férje sosem tapasztalhatta meg igazán, mert az ő jelenlétében arája fékezte a nyelvét. A cselédek azonban mesélhetnének; összesereglettek, valahányszor Mechthild keresztülvonult a termeken, úgy kárált, mint egy ostoba tyúk, miközben ellenőrizte a konyhát és a műhelyeket. Ursula biztos volt benne, hogy ezt a természetet a gyermek nem szeretné az anyatejjel magába szívni, ahogy azt az esetlenséget sem, amelynek következtében csupa selejtes kézimunka kerül ki a kezéből. Viszont olyan erős, mint a bivaly, és a kicsinek éppen erre az erőre van szüksége, elmélkedik Ursula, és máris visszavágyik Sponheimbe. Amint letelik a negyvennapos gyermekágyas időszak, és Mechthild ölének kívülről nem látható sérülései rendbe jönnek, azonnal hazatérnek. A gyermek arra az időre talán már nem él, és el is temetik, Mechthild pedig jajveszékelné fog meg ordítózni, akárcsak az ikrek halálakor. Szégyen és gyalázat, hogy ennyire nem képes megbékélni Isten akaratával, és micsoda háládatlanság, hiszen van már hét életerős gyermeke. Cedric atyának azonban időközben sikerült jó útra térítenie. Senki sem gyón olyan szorgalmasan, mint Mechthild.

– Megmarad – biztatja Ursula anélkül, hogy különösebben hinne benne, de egyetlen arcizma sem rándul. Mechthild újra magához kéri a gyermeket. Ursula engedelmeskedik, bár úgy véli, a kicsinek jobb

lenne, ha pihenhetne; szófogadón kiemeli az újszülöttet a bölcsőből, becsomagolja a gyapjútakaróba, és az anyja mellé fekteti az ágyba.

Mechthild nehézkesen az oldalára fordul, a könyökére támaszkodik, és a gyermekét nézi.

3

IKSZET RAJZOL HILDEGARD MELLKASÁRA. EZ A TANULATLANOK JELE, TÍZES, félig elforgatott kereszt. A tíz áldás, százból tíz, ez jár az egyháznak. A gyermek ismeri anyja illatát. Vigasztaló illat, egy öl, amelyben megnyugodhat. Mechthild ikszet rajzol Hildegard mellkasára, és a kicsi belelegzi az anyja által kifújta levegőt, megpróbálja kinyitni a szemét, de szemgödrei olvadt fémmel vannak tele.

IZZÓ FÉNNYEL A HOMLOKÁN SZÜLETETT, és a láng látszik a bőrön meg a koponyán keresztül is. Az anyja hangját már felismeri; valamikor sötét volt és tompa, most élesen hasít a fülébe, keresztülhatol a lángon, táncoló lyukakat perzsel a hangba, amelyek aztán világító kukacokká változnak, és ide-oda tekeregnek, egyre gyorsabban, fellobbannak a szemében izzó lángtól, égetnek, égetnek, égetnek, és a kicsi üvölt a fájdalomtól.

4

AZ ÚJSZÜLÖTT OLYAN ÉKTELENÜL ORDÍT, HOGY URSULA FELPATTAN; Mechthild először megijed, aztán megkönnyebbülten elneveti magát,